

De vegades resulta grat
no veure-ho tot, escrutar i no veure,
deixar-se dur contra la insistència
de la mirada, ser agraït
a tot l'engany que la metàfora regala,
dilatant el conflicte, l'àrdua panoràmica -codis, signes,
ombra i música emmascarant l'intent de coherència;
caldrà col·locar l'acció
fora de camp, mantenir prudentment la ficció,
els actes que recorren secretament anònims
totes les seqüències,
el·lípticament, sense mostrar en absolut la fantasia
de la imatge real.

Per exemple Minelli,
a *Designing Woman*. O Àngel,
en la memorable seqüència de Lubitsch
on Marlène Dietrich i Melvyn Douglas s'asseuen
en un banc, parc de foc a la tardor, interrogant-se
castament, en una nit pràctica,
sense ornaments.

l'amor
és un enquadrament, llum finida que a penes s'endevina.
Àngel! Àngel! Àngel!

On ets?
Travelling. No imaginàvem que Marlène
aprofitaria la compra d'unes flors per a fugir.
La venedora de flors,
fora de camp, com una tenebra,
s'encarrega d'administrar el desert de Melvyn,
veu desconsolada que s'allunya.
Parc ja de cendra, de vida
ple: una nova emoció afegida
a una situació aparentement convencional.
Llunyania freda, arrossegada
en l'abandó nocturn de la venedora,
espai i temps que escapen quan tot sembla que s'atura,
definitivament real en el cor vençut de l'espectador que tria
entre inventar la desesperació eterna de Marlène
o aprendre a traure's *fora de camp*
tot allò que tan important és per a la vida.